

Nr 270.

Av herr **Jacobson** i Vilhelmina, om ändring av gällande bestämmelser om försäljning av ecklesiastik jord.

För alla, som haft att taga befattning med försäljning av ecklesiastik jord, är det uppenbart att det nu tillämpade förfaringssättet är alltför tidsödande och omständligt. Den vanliga gången, när det gäller försäljning av ecklesiastik jord, är ju denna.

Ansökan om förvärvet ställes till kammarkollegiet, som remitterar framställningen till stiftsnämnden, som i sin tur remitterar den till boställsnämnden, som verkställer syn och värdering, varefter ärendet översändes till stiftsjägmästaren. Sedan dennes yttrande överlämnats till stiftsnämnden remitteras ansökan till kyrkorådet i församlingen, vilket — innan beredning av ärendet sker — hänskjuter det till samhällets byggnadsnämnd eller drätselkammare, varefter kyrkofullmäktige höras, och framställningen ånyo återgår till stiftsnämnden, som avgiver sitt yttrande. Ärendet överlämnas därefter till kammarkollegiet för slutligt avgörande, därest icke förvärvet är av sådan beskaffenhet, att det slutliga avgörandet ligger i Kungl. Maj:ts hand, då kammarkollegiet jämte eget yttrande hänskjuter saken till Kungl. Maj:t. Detta omständliga och tidsödande försäljningsförfarande, som oftast kan taga flera år i anspråk, medför givetvis stora olägenheter, inte minst för de kommuner, som på grund av kraftig expansion varit nödsakade att med kort frist planlägga och exploatera nya områden för bostadsbebyggelse.

Den största orsaken till den långsamma handläggningen torde vara att söka i det omständliga värderingsförfarandet och de otaliga remisserna, som på ett markant sätt avvika från det som tillämpas vid försäljning av kronojord, då efter värdering, utförd av domänstyrelsens värderingsmän, ärendet går till Kungl. Maj:t för fastställelse. Men även då det gäller de av stiftsnämnden föreslagna priserna å tomtmarken, kunna berättigade invändningar göras.

I samband med de statliga och kommunala åtgärder, som vidtagits för att främja bostadsbyggandet, har särskild uppmärksamhet ägnats åt tomtpriserna. De vid 1941 års riksdag beslutade åtgärderna baserades också på den förutsättningen, att kommunerna tillhandahölle tomter till pris, som i regel icke överstege 1935 års nivå. Det ligger därför i det allmännas intresse att på allt sätt underlätta problemets lösning och eliminera de faktorer,

som kunna motverka densamma. Därvid framstår det som högeligen önskvärt, att ingen fortsatt stegring av tomtpriserna medgives.

Det torde icke vara för mycket sagt, att de ecklesiastika organens jordpolitik i åtskilliga fall verkat hämmande på kommunerna och samhällenas utveckling och stått i bestämd motsats till statsmakternas intentioner.

I syfte att påskynda handläggningen vid försäljning av ecklesiastik jord får jag under åberopande av det anförda hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en skyndsam utredning av nu gällande förfarande vid försäljning av ecklesiastik jord i syfte att åstadkomma en bättre överensstämmelse mellan denna och de av statsmakterna uppdragna riktlinjerna för bostadspolitiken.

Stockholm den 23 januari 1946.

Uddo R. Jacobson.

Nr 271.

Av herr **Staxäng** och fru **Boman**, om utsträckning av lagen om arbetstidens begränsning att gälla även arbete, som bedrivs av staten.

(Lika lydande med motion i Första kammaren nr 96.)

Stockholm den 23 januari 1946.

Ernst V. Staxäng.

Märta Boman.